Ч. 226 Пятниця 20 (8) жовтня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5 6ѣ годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пере сылкою.
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к

Испанія и Марокко.

Саме въ пору, коли у Франціи вôдбуваютъ ся торжества россійскі, коли офіціяльна и неофіціяльна Франція братає ся зъ Россією и выповѣдають ся шумні бесѣды сл°вословлячі дружбу Франціѣ зъ Россією та характеризуючі ту дружбу яко найбôльшу ознаку и найлѣпшу поруку мира въ Европѣ — высылає Испанія, найблизша сусѣдка Франціѣ армію зложену зъ 15.000 людей до Марокко, пôвнôчно-захôднои державы въ Африцѣ, що припирає безпосередно до великои и важнои кольоніѣ французскои, Альґіру.

Колись була Франція дуже тому противна, щобы Испанія высылала на пôвнôчне побереже африканьске такъ велику армію — нинѣ не видить она середъ величезного одушевленя для Россіѣ тои небезпечности, що Испанія готова окупувати часть мароканьскои державы и статись тымъ небезпечною для Франціѣ. Ба, що бôльше, якъ разъ въ сю пору гостить анґлійска ескадра въ италіяньскихъ портахъ и немовь демонструє противъ гостины россійскои ескадры у Франціѣ. Колись и Анґлія була противна бôльшôй акціи Испаніѣ въ Марокко; нинѣ она мовчить на то и дивить ся крôзь пальцѣ на поступоване Испаніѣ, мовь бы тихцемъ удобряла то поступоване. Отсе характеристичнѝ обставины въ Европѣ, середъ котрыхъ лагодить ся походъ Испаніѣ на Марокко. А теперь сама рѣчь:

Сотки лѣтъ веде ся вже борба Испанцѣвъ зъ колишными Арабами, зваными въ Испаніи Маврами, що зайшовши до Испаніѣ панували тутъ довгѝ лѣта. Наконецъ удало ся Испанцямъ по довгôй борбѣ прогнати Маврôвъ зъ Испаніѣ и выперти ихъ ажь до Африки, але давнôй борбѣ все ще нема кôнця. Сила давныхъ Маврôвъ вже давно зломана, нинѣ въ Марокко остали ся лишь самѝ выродки славныхъ колись родôвъ маврійскихъ, але Испанія має все ще претенсію до того, що єѣ призначенємъ єсть побороти и тѝ останки и запанувати въ краю, вôддѣленôмъ вôдъ неи лишь вузкимъ проливомъ моря, т. зван. проливомъ Ґібральтарскимъ. Але давнѝ потомки Маврôвъ змѣшавши ся зъ другими племенами африканьскими ставили и ставлять до нинѣ крѣпкій опôръ забаганкамъ Испаніѣ. Испанія не могла тутъ нѣколи довго удержати ся и одно що лишь могла здобути собѣ на африканьскôмъ побережу, то тѝ форты вздовжь побережа, званѝ „Презідіосъ“, въ котрыхъ стоить слаба залога испаньска и кôлька малыхъ островôвъ недалеко побережа. Нинѣ має ще Испанія въ своихъ рукахъ лишь Цевту, Велезъ, Альгуцемасъ и Мелілю та Кафаріньскі островы. Угодою зъ 1861 р. дôстала ще Испанія вôдъ Марокко широкій кусень землѣ доокола мѣста Меліліѣ по обохъ бокахъ рѣки Оро. Мѣсто Меліля єсть дуже старе, бо звѣстне ще зъ часôвъ римскихъ; зъ вôдси привожено мѣдъ и вôдъ него пôшла назва мѣста. Меліля має теперь около 2000 мешканцѣвъ и єсть обведена доокола потрôйнымъ муромъ та має въ серединѣ цитаделю. Доокола мѣста жиють давнѝ потомки Маврôвъ т. зв. рифовѝ кабілі, котрыхъ звычайно называють рифовыми (рифами звуть ся пôдводнѝ скалы) розбишаками и тѝ зъ давенъ давна ворогують противъ Испанцѣвъ. Имъ то дуже не на руку, що Меліля находить ся въ рукахъ Испанцѣвъ, а ще бôльше не сподобалось то, що Испанцѣ побудували доокола мѣста пять фортôвъ. Коли въ послѣднихъ часахъ Испанцѣ почали ставити фортъ Сіді Ґваріяхъ недалеко кабільского кладовища, почали кабілі нарѣкати на то, що Испанцѣ нарушують ихъ вѣру, напали въ ночи на Испанцѣвъ, збурили фортъ и убили богато людей. Зъ того прийшло мѣжь кабілями а испаньскою залогою пôдъ проводомъ ґен. Марґальо до битвы, въ котрôй згинуло по обохъ сторонахъ богато людей.

Испанія скористала отже зъ сеи нагоды. Вправдѣ вôднеслось було испаньске правительство въ першôй хвили до намѣстника мароканьского султана въ Танґерѣ и зажадало помочи, але коли бôльше якъ 10.000 кабілѣвъ зôбрало ся коло Меліліѣ и оголосили святу вôйну, то въ Испаніи вôджила охота вôдомстити наруш°ену народну честь. Правительство скористало зъ сего настрою въ краю и щобы вôдвернути увагу вôдъ внутрѣшного невдоволеня, ухвалило на радѣ міністрôвъ пôдъ проводомъ королевои такѝ постановы, котрѝ вôдповѣдають формальнôй вôйнѣ. Зъ Маляґи выслано цѣлѝ бриґады войска до Меліліѣ, а въ краю настало велике одушевленє. Войско витано зъ великимъ одушевленємъ и гощено єго, а міністеръ фінансôвъ обѣцявъ мимо лихого положеня испаньскихъ фінансôвъ дати заразъ 90 міліонôвъ зъ испаньского банку до розпорядимости міністра вôйны, наколибъ дѣйстно вôйна мала выбухнути.

Такъ отже стоимо въ передодни испаньско-мароканьскои вôйны. Може бути, що теперѣшный походъ Испаніѣ на Кабілôвъ закôнчить ся спокôйнѣйше, якъ то на разѣ здає ся, бо треба взяти и то на увагу, що зъ одной стороны султанъ марокканьскій обѣцявъ при-

---

Якъ липовецка мельничка знову промовила.

Оповѣданє Маріѣ Марковички.

(Конецъ).

Въ пôвъ години пôзнѣйше наѣла ся Гануська немало страху. Коли ґазда и ґаздиня выберуть ся бувало на друге село до церкви а до полуденку вже все готово и кожда рѣчь въ господарствѣ вже на своѣмъ мѣсци, то Гануська выходить на подвôрє передъ хату, зъ вôдки добре видко ажь далеко горѣ гостинцемъ.

Положивши молитовникъ на колѣна сидѣла Гануська на зелено помальованôй лавцѣ, але, якъ то звычайно буває, коли сонце пригрѣє а чоловѣкъ самъ оденъ и до того ще добре собѣ попоѣвъ, задрѣмала. Ажь чує наразъ, що єѣ хтось кличе по имени тихимъ голосомъ, такимъ голосомъ, що она розпôзнала бы єго и середъ тысячѣвъ иншихъ. Ажь кровь въ нѣй застигла и духъ въ нѣй заперло.

— Гануськo, чи чуєшь?

Служниця ажь крикнула и молитовникъ упавъ на землю.

— Исусе Христе! То Захарко!

А вôнъ вже й вылѣзъ зъ пова хаты та сѣвъ коло неи на лавку. Але коли она побачивши єго такого обдертого налякала ся и хотѣла схопитись зъ лавки, взявъ вôнъ єѣ мôцно за руки и ставъ жалувати ся та нарѣкати;

— То вже и ты, Гануськo, не хочешь мене спôзнати? А колись була ты цѣлымъ моимъ щастємъ! Отъ видишь, що зъ мене зробили! Молодымъ и здоровымъ повели мене зъ вôдси, а теперь вернувъ я знову до тебе знужданый и зголодованый!

Вôнъ затронувъ само серце Гануськи. Весела, хороша колись дѣвчина полюбила була зъ цѣлои душѣ моторного паробка, що десять разôвъ присягавъ ся ѣй, що зъ нею оженить ся. Коли собѣ то згадала, то стало ѣй дуже жаль чоловѣка, котрого весь свѣтъ вôдцуравъ ся.

Не минуло й десять хвиль, коли той поганець закравъ ся знову въ душу сороклѣтнои дѣвки. Обѣцявъ ся ѣй, що пôде зъ нею за море, де поберуть ся, будуть працювати и щасливо жити зъ собою. А бѣдна дѣвчина повѣрила, пôшла до комôрки, вынесла вузликъ зô всѣми спрятаными грôшми и дала ихъ свому любчикови, щобы лѣпше убравъ ся и прилагодивъ все, що треба було до вѣнчаня и на дорогу за море. Захарко й не думавъ, що все такъ легко пôде.

Коли вже сховавъ бѣлѝ талярики за пазуху, ставъ розвѣдувати ся про мельника. Гануська мала повне довѣрє до свого теперѣшного „судженого“.

— Таке то! — каже Захарко. То вôнъ має около сорокъ тысячѣвъ коронъ золотыхъ? То вже щось значить! Гмъ! И то, кажешь, все въ касѣ ощадности? Отже Степанъ не держить теперь нѣчого у великôй дубовôй скрини, якъ давнѣйше?

Гануська выдивила ся зô страхомъ на него и каже:

— Захарку — ты чей не маєшь нѣчого злого на думцѣ?

— Господи! А щожь ты собѣ о менѣ думаєшь. Вѣрь менѣ, що нѣчого. Я отъ лишь такъ собѣ. А щожь єго жѣнка? Она й словомъ не обôзвалась, коли я имъ сказавъ „Добрый день!“

— Та я тобѣ вѣрю, що не сказала — каже служниця зôтхнувши важко. Она, бѣдацтво, нѣма.

Гануська розповѣдала теперь дальше, що Марґа була донькою лѣсничого зъ тамтого боку гôръ; що лѣсничій одного разу стрѣлявъ до серны и пострѣливъ на смерть власну жѣнку, що выйшла була противъ него, а коли вôдтакъ побачивъ свое нещастє, то зъ жалю пробивъ ся ножемъ въ само серце. Дѣвчинѣ було тогды десять лѣтъ, а она побачивши своихъ родичѣвъ нежиными стратила мову зъ превеликого жалю и вôдъ того часу нѣма.

— Але она все чує — казала Гануська дальше. — Шкода єѣ для того сварливого мельника, що мôгъ бы бути єѣ батькомъ; она то ходяча доброта. Кобы бодай колыска не лежала непотрѣбно на подѣ, нехай бы мала хочь якусь потѣху. Тутъ єсть оденъ, що єѣ дуже любить — але вôнъ бѣдный а ѣй свѣтъ завязаный! То той Антошко — далекій своякъ Степана. Добра людина, але заєдно сумує. То Марґа таке єму вдѣяла. Але теперь вже иди собѣ а вечеромъ зайди; сховаю тобѣ галушокъ зъ саломъ — ты чей знаєшь, де моя комôрчина.

Старый урвитель обѣцявъ ся прийти и

чинити ся до усмиреня збунтованыхъ кабілôвъ. а зъ другои лихй фінансы Испаніи и державы европейскй не дозволять може вести пôдъ сю пору великои вôйны. Але колибъ султанови марокканьскому не удало ся заразъ усмирити ворохобниковъ, що рѣчь дуже можлива, бо войско марокканьске потребувало бы кôлька мѣсяцѣвъ, щобы перебрати ся черезъ горы Атлясъ на побережье, ба, що бôльше, колибъ племена марокканьскй схотѣли выступити въ оборонѣ своихъ одновѣрцѣвъ и ставили султанови опôръ, то могло бы дѣйстно прийти до великои вôйны, котра остаточно мусѣла бы порѣшити справу марокканьску, котра вже не вôдъ теперь мае велике значѣне и для вôдносинъ европейскихъ.

Справы краевй.

(Пôльги що-до леґалізаційного примусу въ справахъ гіпотечныхъ дрôбныхъ.)

Державнымъ закономъ зъ дня 5 червня 1890 року дозволено въ справахъ гіпотечныхъ дрôбныхъ на пôльги що до леґалізаційного примусу. Именно §. 1 того закона постановляе, що въ справахъ гіпотечныхъ дрôбныхъ леґалізація судова або нотаріяльна, якои вымагае законъ до гіпотечного впису, може заступити ся пôдписомъ двохъ вѣродостойныхъ свѣдкôвъ, котрй стверджять рôвночасно на документѣ власноручнôсть пôдпису и идентичнôсть особы выставляючои. Якй справы гіпотечнй маютъ уважати ся по думцѣ повысшого закона державного за справы гіпотечнй дрôбнй, се означене полишено краевому законодательству, отже вôдъ оголошеня краевого закона въ тôмъ напрямѣ буде зависѣти правна сила самого закона державного въ кождôмъ поодинокôмъ коронномъ краю. Законъ державный высказавъ засады, що признанй нимъ пôльги не маютъ розтягати ся анѣ на документы, призначенй до впису въ табулярнй книги, анѣ на повномочія, анѣ остаточно на документы, въ котрыхъ высота вѣрительности, або вартôсть недвижимости або права, не есть означена, або въ котрыхъ подана сума кромѣ процентôвъ и приналежности перевысшае квоту 100 зр.

Выдѣлъ краевый передъ евентуальнымъ предложенемъ внесеня Соймови до введеня того закона въ нашôмъ краю, засягнувъ перше опініѣ въ тôмъ напрямѣ, чи той законъ буде пожаданый для селяньскои людности и о скôлько. Отже высшй краевй суды у Львовѣ и въ Краковѣ, нотаріяльнй палаты, адвокатскй палаты, товариства правничй и остаточно 41 повѣтовыхъ радъ заявили ся „противъ" введеня въ нашôмъ краю державного закону що-до пôльги леґалізаційнои въ гіпотечныхъ справахъ дрôбныхъ, уважаючи такій законъ не лише невôдповѣднымъ, але просто погубнымъ для нашои сѣльскои людности; лише 19 повѣтовыхъ радъ промавляе „за" повысшимъ закономъ зъ огляду, що за для него сѣльска людность бодай въ частинѣ увôльнилась бы вôдъ коштôвъ и втраты часу, що ихъ поносить зъ причины истнуючого примусу леґалізаційного въ гіпотечныхъ справахъ.

Выдѣлъ краевый зважаючи на шкôдливй наслѣдки, якй принѣсъ бы державный законъ зъ 5 червня 1890 р. въ нашôмъ краю, де сѣльска людность пôдъ взглядомъ умового образованя стоить ще досыть низько, и де посередъ неи проявляесь только шкôдливыхъ вплывôвъ, якъ покутнй писарѣ, лихварѣ; дальше зважаючи на то, що теперь истнуючій примусъ леґалізаційный въ справахъ гіпотечныхъ треба уважати добродѣйствомъ для тои людности, а также запорукою правнои безпечности и вѣродостойностію грунтовыхъ книгъ — постановивъ представити Соймови на найблизшôй сесіи внесене, щобы не впроваджувано въ нашôмъ краю закона о пôльгахъ леґалізаційныхъ. А що міністерство судôвництва въ рр. 1872, 1873 и 1877 поручило повѣтовымъ судамъ, щобы зголошуючимъ ся сторонамъ леґалізували документы, а то кождого часу и безъ огляду на то, чи въ мѣсци е присутный нотарь, чи его нема, навѣть при нагодѣ чинности комісіѣ по-за селитьбою суду — отже леґалізація судова яко дешевша вôдъ нотаріяльнои, есть бôльше пожадана для сѣльскои людности; длятого Выдѣлъ краевый предкладае Соймови, щобы вôзвавъ правительство, абы въ цѣляхъ пôльги для сѣльскои людности въ коштахъ леґалізаціи пригадало повѣтовымъ судамъ на вложеный на нихъ обовязокъ леґалізованя гіпотечнихъ документôвъ зголошаючимъ ся сторонамъ.

Переглядъ политичный.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вела ся дальша дебата надъ справою стану выимкового въ Празѣ. Пôдчасъ дебаты заявивъ пос. Романчукъ, що вôнъ и его товаришѣ въ виду дотеперѣшного стану справы и зô взгляду на не зовсѣмъ основне оправдане розпорядженя о станѣ выимковôмъ въ Празѣ, не суть въ силѣ на него згодити ся. На внесенє пос. Клюна передала Палата предложенє правительства спеціяльнôй комісіи и засѣданє Палаты закрыто. Президентъ повѣдомивъ Палату, що на порядокъ дневный слѣдуючого засѣданя буде поставлене справозданє зъ проекту закона о розширеню обезпеченя на случай калѣцтва и есть намѣренє, щобы сю справу ще сего тыждня залагодити а въ понедѣлокъ розпôчне ся перше читанє проекту реформы выборчои.

Ґр. Таффе выѣхавъ вчера до Будапешту, щобы тамъ бути при присязѣ, яку мае складати въ руки Е. Вел. Цѣсаря новоименованый намѣстникъ Моравы бар. Спенсъ. Подорожь сю ґр. Таффого ставлять однй въ звязи зъ якимись змѣнами въ кабінетѣ, другй знова въ звязи зъ розвязанемъ Рады державнои. То одно лишь можна сказати, що въ кругахъ парляментарныхъ о нѣчôмъ такъ не говорять, якъ о близькôмъ вже розвязаню Рады державнои и кажуть навѣть, що то мае вже наступити вô второкъ на другій тыждень.

Зъ Копенгаґи доносять, що царь зъ родиною мае 21 с. м. вернути до Ґатчины. — Зъ Харкова доносять, що 11 земствъ повѣтовыхъ и земство ґуберніяльне зрекли ся ласки правительства, позваляючои побирати мѣсцевй податки збôжемъ замѣсть готôвкою. Вôдмовлено также участи при безпосереднôй продажи жита интендантурѣ войсковôй пôсля оголошеныхъ приписôвъ.

Болгарске собраніе скликано на день 27 с. м. Чи кн. Фердинандъ вôдкрые собраніе особисто, ще не звѣстно.

Новинки.

Львôвъ дня 19 жовтня.

— **Е. В. Цѣсарь** затвердивъ выбôръ властителя дôбръ Омеляна Лѣщиньского на предсѣдателя, а властителя дôбръ Осипа Наповского на заступника предсѣдателя Рады повѣтовои въ Лѣску.

— **Конкурсы.** Окружна Рада шкôльна въ Перемышлянахъ оголошуе конкурсъ на посады учительскй: въ Бачевѣ, Бѣлцѣ, Болотни, Борщевѣ, Бруховичахъ, Добряници, Ганачевѣ, Кимири, Коростенку, Кривичахъ, Куровичахъ, Лагодовѣ, Майданѣ липовецкôмъ, Недѣлискахъ, Новосѣлцѣ, Осталовичахъ, Печеніи, Плениковѣ, Плетеничахъ, Подусовѣ, Погорѣльцяхъ, Полюховѣ вели-

---

вышовъ зъ млына такъ, що его нѣхто не бачивъ.

* * *

Прийшовъ вечеръ. Заходяче сонце облило дерева червонымъ свѣтломъ а зъ далека показались чорнй хмары, знакъ надходячои тучѣ. Пôдъ липами зробивъ бувъ мельникъ малый затѣнокъ, де Марґа, коли дерева стали цвисти, сидѣла бувало цѣлыми годинами.

По полудни поѣхавъ Степанъ до Липовець на карты, а вôдтакъ хотѣвъ тамъ поговорити зъ вôйтомъ, якъ бы то позбути ся волоцюги и зробити его нешкôдливымъ. Марґа сидѣла въ затѣнку пôдъ липами и сперши головку объ дерево, дивила ся за лѣтаючими неспокôйно ластôвками, що заповѣдали надходячу бурю.

— Выбачте ґаздине — каже Антôнъ вôйшовши у затѣнокъ — мушу васъ покидати, бо я страшно натерпѣвъ ся, не тыждень, не мѣсяць, а цѣлй роки. Годѣ нинѣ менѣ вже дальше выдержати! Далеко зъ вôдси пошукаю собѣ спокою. Хотѣвъ лишь зъ вами попращати ся. Дайтежь менѣ хочь вашу руку на знакъ, що прощаєте менѣ мою грѣшну любовь, коли вже вашого милого голосу бôльше нѣколи не почую.

Марґа вволила его волю и зъ ее солоденькихъ синихъ очей выглядала цѣла душа, высказуючи ему тайну ее серця — прихильнôсть для него. А коли вôнъ схиливъ ся, щобы поцѣлувати ее въ руку, она поцѣлувала его въ чоло и кôлька ясныхъ сльозъ упало на его темнй кучеры.

Въ тôй хвили вхопила паробка якась зелѣзна рука за обшивку и выкинула его изъ затѣнку. Мельникъ ажь запѣненый изъ злости ставъ выкрикувати:

— Зловивъ же я тебе разъ, ты падлюко! Добре то казавъ менѣ коршмарь розкрываючи менѣ очи, що моя жѣнка, красавиця, обманюе мене, бо зайшла собѣ зъ паробкомъ. Забирай же ся зъ вôдси, щобъ я тебе не бачивъ, бо убю якъ пса.

Антонови ажь кровь выступила на лице и вôнъ готовъ вже бувъ боронити ся, але коли споглянувъ на Марґу, що стояла блѣда якъ смерть и благаючими очима споглядала на него, не сказавъ и слова, лишь заразъ вынѣсъ ся.

Сильный вихоръ почавъ бити вôконницями и дверми; буря була вже надъ млыномъ. Але мельникъ не зважавъ на то, лишь выкрикувавъ:

— Зловивъ я тебе, ты богомôльнице! Правда, вôнъ тобѣ милѣйшій якъ я; ты бы заразъ зъ нимъ въ свѣтъ пôшла. Я не сподѣвавъ ся того по тобѣ, ты нѣмото, що мене счарувала своими очима!

Наразъ заблисло и вдаривъ грôмъ; небо стало цѣле чорне и буря пересувалась полянкою. Ажь бѣжить Ганусько и кричить:

— Ґаздо — горить — млынъ горить!

Мельникъ ажь остовпѣвъ и въ першôй хвили крикнувъ: „То Антошко менѣ таке наробивъ! а вôдтакъ кинувъ ся ратувати. На дворѣ шалѣла буря, блыскавка гонила за блыскавкою, грôмъ котивъ ся громомъ, а зъ млына бухавъ густый дымъ и палахкотѣла вже поломѣнь и трѣщали горѣючй бальки. Изъ Солонця чути було дзвоны, що дзвонили на трѣвогу и кликали людей на помôчь.

— Ганусько — ключѣ! — крикнувъ мельникъ и ставъ добувати ся до тяжкихъ дверей.

Служниця ледви жива кинулась до хаты за ключами, але коло дубовои скринѣ хтось вдаривъ ее по головѣ такъ сильно, що она ажь упала — а въ тôй хвили выскочивъ якійсь чоловѣкъ черезъ вôкно.

Тымчасомъ розбивъ мельникъ дверѣ сокирою, але огонь захопивъ вже бувъ задну часть млына. Ему прийшло на гадку, що въ млынѣ на горѣ есть збôже и вôнъ пустивъ ся туды, але густый дымъ не дававъ дыхати и вôнъ мусѣвъ вертати. Наразъ притиснувъ его хтось до муру и кричить до него охрыплымъ голосомъ:

— Такъ, брате, теперь порахуемось — я сказавъ тобѣ нинѣ рано, що ты мене попамятаешь!

Мельникъ не мавъ ще й часу ужити своеѣ силы, коли вже нôжь пробивъ ему серце; его завмираюче око дивило ся ще въ погане лице свого давного товариша. Убійникъ однымъ скокомъ выбѣгъ на дворъ и щезъ.

Люде, що надбѣгли изъ села, застали вже млынъ и шопу въ огни. Марґа блѣда якъ трупъ стояла на колѣнахъ коло керницѣ, а Антôнъ шукавъ всюды за мельникомъ и кликавъ его.

О здогадъ не трудно и вôйты зъ Липо-

кôмъ, Полоничахъ, Солові, Станимиръ, Тучномъ, Туркотинѣ, Вовковѣ, Выпискахъ, Зеневѣ, Замостю, дальше на 2 посады старшихъ учителѣвъ въ Перемышлянахъ, и на посады учителѣвъ молодшихъ въ Перемышлянахъ, Дунаевѣ и Свиржи. Подана треба вносити до 31 жовтня. — Окружна Рада шкôльна въ Долинѣ оголошуе конкурсъ на посады учителѣвъ: въ Брошневѣ, Чолганахъ, Гоѣевѣ, Кальнôй, Новошинѣ, Пацяковѣ, Рахини, Раковѣ и Тростянци та на посады молодшихъ учителѣвъ въ Мѣзуни и Болеховѣ. Подання треба вносити до 15 падолиста.

— **Совѣтъ Народного Дому у Львовѣ** розписавъ конкурсъ зъ речинцемъ до 30 падолиста на одну стіпендію въ сумѣ 100 зр. рôчно зъ фундаціѣ бл. п. Теодора Лукашевского. Тая стіпендія призначена лише для слухателѣвъ університету трехъ свѣтскихъ выдѣлôвъ. Першеньство мають свояки фундатора.

— **Рускій народный театръ** дае нинѣ т. е. въ четверъ дня 19 жовтня перше представлене у Львовѣ въ сали тов. „Фрозінъ". Вôдограна буде опера въ 3 дѣяхъ С. Артимовского „Запорожець за Дунаемъ". Режісеромъ театру есть п. К. Пôдвысоцкій, капельмістромъ п. Ф. Д...ліста. Початокъ о 7-ôй годинѣ вечеромъ. Цѣны мѣсць: крѣсла въ першихъ рядахъ 1 зр., въ дальшихъ 70 кр., паркетъ 40 кр., партеръ для ученикôвъ, селянъ и ґарнізону по 25 кр. Білетôвъ можна дôстати въ канцеляріи тов. „Просвѣта" а въ день представленя при касѣ.

— **На будову руского театру** надôслали пп.: В. Санатъ професоръ ґімназіѣ въ Бережанъ 10 зр. и о. К. Винтонякъ 8 зр. 50 кр., зôбраний на весѣлю въ Утѣшковѣ дружками Мар. Винтоняковною и Леосею Заячкôвскою.

— **П. Франтішекъ Ржегоржъ**, знаменитый писатель ческій, котрый для розслѣдôвъ етноґрафічныхъ довгі роки пробувавъ у всхôдной Галичинѣ, выѣхавъ въ недѣлю на сталый побутъ до Праги. За часъ пробутку свого въ Галичинѣ назбиравъ п. Ржегоржъ мѣжь Русинами тôлько матеріялу етноґрафічного, що той стане ему до наукових статей на довгі роки, поминаючи вже матеріялъ оголошений нимъ доси по рôзныхъ часописяхъ ческихъ. Имя п. Ржегоржа такъ уже зросло ся зъ Русинами, що мы его уважаемо такъ само своимъ якъ Чехомъ, и вôнъ самъ звыкъ говорити: „Русь то моя друга вôтчина, а Русины мои рôдні братя".

— **Великимъ святомъ** звеличали вчера Поляки свого поета-патріота Корнила Уейского. Уейскій приѣхавъ до Львова и ту въ ратуши вôдбувъ ся концертъ на его честь. На концертѣ промовивъ самъ ювилатъ, загрѣваючи всѣхъ вѣщимъ словомъ, щобы любити свою вôтчину. Уейскій родивъ ся въ Беремянахъ въ р. 1823 а бучацкі Василіяне, львôвскі школы и славне окружене выховали его. Уейскій знавъ ся зъ Мицкевичемъ, Шопеномъ, Залѣскимъ, Словацкимъ, Шайнохою и иншими. Мѣжь тыми велитнями літературными занявъ и вôнъ, наймолодшій въ помѣжь нихъ, дуже вызначне мѣсце. „Скорбами Єремiѣ", де мѣстить ся и знаный всѣмъ „Хоралъ", здобувъ собѣ Уейскій вôдразу мѣсце въ польскôмъ письменьствѣ. Теперь на старі свои лѣта дочекавъ ся вôнъ радости великои, дôждавъ ся вдяки вôдъ свого народу и успѣхôвъ своеѣ працѣ: землякôвъ своихъ вôнъ загрѣвъ любовію до вôтчины, скрѣпивъ ихъ та вказавъ дорогу, котрою мають ити. Уейскій жие теперь у свого сына въ Павловѣ.

— **Нещасна пригода.** Оногды о 6-ой вечеромъ, коли поѣздъ товаровый въѣхавъ на стацію въ Чортковѣ и коли ще не цѣлкомъ станувъ, хотѣвъ влѣзти до воза пакункового тамошный маґазинеръ Ив. Левицкій. Однако нога посунула ся ему и дôстала ся пôдъ колесо тогожъ ваґона, а оно зломило ему стопу. П. Левицкого оглянувъ заразъ лѣкарь и его перевезено до львôвского шпиталя. Пôсля заявленя лѣкаря нема небезпечности утраты ноги.

— **За власну дитину** ставала вчера передъ львôвскимъ судомъ Катерина Мудракъ зъ Мечищова коло Перемышлянъ, слуга, що мае 29 лѣтъ. Дня 11 липня сего року покинула она безъ причины свою службу на Ялôвци пôдъ Львовомъ, забрала зъ собою свою пôвторарôчну неслюбну донечку Серафину и мала втопити еѣ въ потоцѣ межи Чишками а Винниками. Мудракъ змѣнила кôлька разôвъ свои зôзнаня, а въ судѣ представлено якъ повѣю. Остаточне еѣ зôзнане було таке, що втомлена заснула надъ потокомъ, а коли збудила ся, дитина, що на подолку лежала, лежала нежива, бо мабуть вдушила ся. Тогды она зъ розпуки кинула дитину въ потôкъ. Судѣ присяжні увôльнили Катерину вôдъ вины. При розправѣ выявило ся, що декотрі господинѣ хотѣли взяти донью Катерины за свою, але коханокъ еѣ бувъ тымъ злымъ духомъ, що не допустивъ до того. Зве ся вôнъ Антôнъ Язвый и его пошукуе теперь судъ гончими листами.

— **Славный композиторъ** французскій Кароль Ґунодъ померъ у Парижи. Вôнъ родивъ ся въ р. 1818 въ Парижи и бувъ сыномъ маляря. Найславнѣйші его оперы суть: Фавстъ, Королева Саба, Ромео и Юлія, Филемонъ и Бавцісъ.

— **Выстава въ Шікаґо** не оплатила ся. Комітетъ уже теперь мае страты 16 міліонôвъ долярôвъ, значить, близько 40 міліонôвъ нашихъ зр.

— **Холера.** Дня 16 с. м. лѣчило ся 59 особъ, дня 17 с. м. захорувало 8, выздоровѣло 5, померло 14, отже лишило ся 48 хорыхъ.

— **Просьба.** Дня 10 с. м. знищивъ огонь въ мѣсточку Пôдгородю коло Рогатина при сильнôмъ вѣтрѣ 23 загородъ зô всѣми засобами збôжа, пашѣ и знарядами господарскими. Шкода выносить около 15.000 зр. а була лише въ малôй части обезпечена; въ наслѣдокъ чого многі и численні родины селяньскі остались на зиму въ прикрôмъ положеню, бо безъ хаты, безъ поживы для себе и своеи худобы та безъ надѣѣ на будучі жнива, бо не мають чимъ поля обробити и обсѣяти. Щобы тымъ нещасливымъ бодай въ части улекшити, завязавшій ся комітетъ ратунковый вôдзываe ся самъ до всѣхъ вп. читателѣвъ „Народнои Часописи", щобы зволили ласкаво хотяй бы малыми датками прийти въ помôчь тымъ нещасливымъ, а Всевышній, благословлячій милосердного давця, нехай сохранить Васъ вôдъ такого нещастя, перестраху и несупокою, якимъ насъ навѣстивъ. Въ надѣѣ що вп. читателѣ не перейдуть до порядку дневного надъ сею вôдозвою, просимо ласкаво всякі датки присылати на руки предсѣдателя Комітету ратункового. Въ Пôдгородю, почта Рогатинъ, дня 16 жовтня 1893. За Комітетъ: *Теодосій Кинасевичъ*, гр. кат. сотрудникъ, предсѣдатель. — *Данило Хомма*, учитель, заступникъ предсѣдателя.

† Посмертні вѣсти.

Марія зъ Юзичиньскихъ Держкова, вдова по бл. п. о. Иванѣ Держку, пароху въ Ставчанахъ, упокоила ся дня 13 жовтня въ Зарудцяхъ въ 73-ôмъ роцѣ житя. — Въ Залужи, коло Рогатина померъ народный учитель Володимиръ Ференчекъ, въ 24-ôмъ роцѣ житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 19 жовтня. Найдост. Архікн. Францъ Фердинандъ д'Естъ вернувъ тутъ вчера вечеромъ зъ своеи подорожи по свѣтѣ.

Парижъ 19 жовтня. Въ тутешныхъ кругахъ політичныхъ зробило добре враженє, що мешканцѣ мѣста пôдчасъ принятя россійскихъ гостей не дали причины до нѣякихъ немилыхъ сценъ и здержались вôдъ всякихъ демонстрацій. — Зô всѣхъ мѣстъ надходять для россійскихъ офіцирôвъ цѣнні подарунки.

Римъ 19 жовтня. Міністеръ Джолітті выголосивъ вчера бесѣду політичну передъ выборцями въ Дронеро, въ котрôй зазначивъ мирну політику Италіѣ и велику вагу тридержавного союза.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	5·26	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3·41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6·21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2·34	**9·46**	9·21	5·55	—	—
Черновець	**10·10**	—	**7·11**	7·59	12·51	—
Стрыя	—	—	1·08	9·06	**9·52**	2·38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа товсті, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій

вець та зъ Солонця здогадали ся заразъ, що то не чия инша рука лишь Антошкова пôдложила огонь. Вôнъ мôгъ бути яко свoякъ мельника, хочь далекій, однокимъ спадкоемцемъ, а всѣ знали, що вôнъ залюбивъ ся на смерть въ мельниковôй жѣнцѣ, а про суперечку зъ нимъ и про те, що вôнъ вôдправивъ ся, розповѣдавъ самъ мельникъ ще того самого пополудня въ селѣ — отже лишь Антôнъ мôгъ бути убійникомъ.

Антона заразъ арештували. Надармо вôнъ присягавъ ся, що не виненъ, що заразъ по суперечцѣ пôдъ липами не заходивъ до млына, лишь побѣгъ въ бучину и лежавъ тамъ, ажь побачивъ, що горить.

Надармо нѣхто ему не вѣривъ; а коли вôйтъ побачивъ ще розбиту дубову скриню, то вже стало певно, що нѣхто не бувъ убійникомъ и палѣемъ лишь Антôнъ, бо ще хотѣвъ забрати собѣ грошѣ на дорогу.

Єго привели до суду въ мѣстѣ, де й переслухано кôлькохъ свѣдкôвъ: паробка Андрія, що прийшовъ ажь коли вже огонь погасили и служницю Гануську, котра довгій часъ лежала безъ памяти и не пôзнала того, що утѣкъ вôкномъ. Она що правда не вѣрила въ то, щобы то Антôнъ допустивъ ся убійства, пôдпаленя и розбою, она може й добре знала того злочинця, але не могла зважитись сказати щось на Захарка.

Марґа до кôлькохъ мѣсяцѣвъ страшно змѣнила ся. Она мусѣла свои зôзваня списати и признала суперечку пôдъ липами, але плакала гôркими сльозами, коли дивила ся на увязненого.

Прийшовъ день остаточнои розправы. Саля судова була переповнена людьми. Антôнъ бувъ вже певный, що его засудять на смерть — ажь ось пôдчасъ розправы принѣсъ пôсланець таке письмо вôдъ панъ-отця:

„Великого грѣшника сповѣдавъ я на смертельнôй постели. Захаръ Лесюкъ, померъ на сухоты, признавшись передъ смертею, що пôдпаливъ млынъ и убивъ Стефана Андруха, а двѣста коронъ золотомъ, що забравъ изъ скринѣ, закопавъ за стодолою".

И отъ стала ся велика несподѣванка.

Коли обжалованый почувъ то и зворушеный мало що не зомлѣвши поваливъ ся на землю, прискочила до него Марґа Андрухова, притиснула его голову до своихъ грудей, розплакалась въ голосъ и наразъ вôдозвалась:

— Антошку — Антошку! Ты невинний! Боже милосердный! Я то знала!

Щасте и радôсть привернули липовецкôй мельничцѣ назадъ бесѣду.

Антонови не дôставъ ся млынъ; его купивъ богачь пекарь. За то въ рôднôмъ селѣ Марґи стоить хороша хата закрыта скрôзь зеленымъ виноградомъ. А тамъ въ малôмъ цвѣтнику молода жѣнка заколысуе до сну первородне дитятко и спѣвае ему пѣсоньку. Щасте, якого не зазнала пôдъ липами, знайшла въ долинѣ, де жѣнки носять дрôбно складані перемѣтки, а дѣвчата цвѣтисті хустки.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.